

ØYGARDEN

Kjære alle sammen,

I dag er det 14 år siden den mørkeste dagen i norsk fredstid.

14 år siden en høyreekstrem terrorist tok livet av 77 mennesker.

8 i regjeringskvartalet. 69 på Utøya.

14 år siden en hel generasjon mistet venner, søsken og barn – og Norge mistet noen av sine beste.

Vi samles i dag for å minnes Monica, Tore, Tarald, Hanne Kristine, Silje, Kevin og alle kameratene våre som mista livet på Utøya og i regjeringskvartalet i 2011

Vi samles for å sørge.

For å stå sammen.

Men også – for å si ifra.

For 22. juli var ingen naturkatastrofe.

Det var ikke en tilfeldig tragedie.

Det var et målrettet høyreekstremt terrorangrep

rettet mot AUF og Arbeiderpartiet,

mot solidaritet, mot fellesskap, mot demokratiet.

Ungdom ble skutt

fordi de drømte om en mer rettferdig verden.

Fordi de trodde på en fremtid

bygget på likeverd og håp.

Vi minnes dem med kjærlighet.

Vi savner dem med smerte.

De vi mistet var så mye mer enn tall.

De var latter på bryggekannten,

blikk som glødet for politikk,

stemmer som ropte for klima, mot urett – for framtiden.

Og her i Øygarden, mistet vi én av våre egne.

Monica Iselin Didriksen kom aldri hjem fra Utøya

Hun var 18 år gammel, og sto opp i kampen mot rasisme og fremmedhat.

Monica blir beskrevet som en jente som utstrålte stor
livsglede

Hun var en som brydde seg,

som sto opp for andre,

og som ville forandre verden.

Monica ble revet bort altfor tidlig

– men drømmen hun bar på lever videre i oss.

Det gjør også ansvaret vårt.

For det vi mistet 22. juli, var mer enn liv.

Vi mistet framtid. Vi mistet rettferdighet.

Vi mistet noen som aldri fikk bli ferdige med livene sine.

Og derfor – derfor kan vi aldri tie om hva som faktisk
skjedde.

Aldri la historien skrives om.

Aldri la hatet få gro på nytt.

Vi vet at høyreekstremismen som drepte 77 mennesker fortsatt finnes blant oss.

Vi så det i angrepet mot al-Noor-moskeen.

Vi så det når skeive ble skutt på åpen gate 25. juni.

Vi ser det når jøder ikke tør gå i synagogen.

når muslimer gjøres til syndebukker,

når transpersoner ikke tør være seg selv.

Vi sviktet da vi ikke tok et oppgjør med rasismen og retorikken etter 22. juli.

Vi sviktet da vi lot konspirasjonsteoriene få spre seg i kommentarfelt og grafitti på skolebygg.

Vi sviktet da vi lot “oss og dem”-retorikken bli vanlig i offentlig debatt.

Men vi har fortsatt et valg.

Et valg om å stå opp.

Et valg om å svare hat med samhold.

Frykt med fellesskap.

Stillhet med stemmer.

Det krever mot.

Mot til å si ifra når noen hetses på bussen.

Mot til å si stopp når rasistiske vitser serveres ved lunsjbordet.

Mot til å gå i Pride,

til å stå i tog,

til å bære røde roser når det blåser som mest.

For jo flere som tør å være modige,

jo mindre koster det å være det.

Kjære dere – vi skal være modige.

Jo flere som tør å være modige,

jo mindre koster det oss alle.

AUFerne som tok tilbake Utøya i 2015 var modige.

En klassekamerat som sier i fra mot urett er modig.

De som står opp mot Trump sin hatefulle retorikk i USA er modige,

fordi det koster.

Vi skal være modige for de,

og for de vi mistet 22. juli 2011.

Ekstremismekommisjonen minnet oss om:

«Ikke glem de som ble drept,

og ta vare på dem som ble igjen.

Hold minnene i live.

Vær så modig som du kan.

Vær modige sammen.»